

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΡΟΙΚΙΑΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το μικρό σπιτάκι δίπλα στην θάλασσα

- Θα ήταν ωραίος άνδρας ο πατέρας σου στα νιάτα του, είπε ο Ανδρέας στην γυναίκα του, καθώς τον παρακολουθούσαν από μακριά να παίζει με τον μικρό τους γιό στην καταπράσινη από γκαζόν αυλή, στο σπίτι τους στο Σύδνευ. Ο μεγάλος τους γιός είχε βγει έξω με τους φίλους του.

Η Ελευθερία χαμογέλασε και οφίγγοντας το χέρι του άνδρα της, είπε:

Ήταν πάντα ωραίος ο πατέρας μου. Η μακαρίτισσα πάντα μου τον καμάρωνε. Τον θυμάμαι μικρό που είχε ακόμη μαύρα μαλλιά. Πάντα του άρεσαν να τα αφήνει μακριά. Ψηλός λεπτός πλιοκαμένος από τον ήλιο και την αλμύρα της θάλασσας, αφού σε όλη του την ζωή υπήρξε ψαράς. Το καλοκαίρι σπάνια φορούσε πουκάμισο, και κοιτάζοντας στα μάτια τον άνδρα της του είπε: Σε ευχαριστώ που δέχθηκες να τον φέρουμε στην Αυστραλία να μείνει μαζί μας. Πόσο θα άντεχε μόνος του στο χωριό, αφού δεν έχει κανένα.

- Δεν νοοταλγεί, είπε πιο σιγά ο Ανδρέας στην γυναίκα του, να κάνει κανένα ταξίδι στην Ελλάδα να δει ξανά τον τόπο του τους φίλους του. Πάνε πέντε χρόνια που άφησε το χωριό του.

- Θα πρέπει, απάντησε χαμπλόφωνα και η Ελευθερία, να διορθώσουμε πρώτα το μικρό σπιτάκι του στην θάλασσα. Δεν έχει άλλο να μείνει. Εξάλλου σε αυτό το σπιτάκι γνωριστήκαμε και εμείς, όταν βρισκόσουν στο χωριό για διακοπές και κάποιος σε έστειλε κοντά μας να αγοράσεις ψάρι και κοιτάζοντας τον άνδρα της με νάζι πρόσθεσε: Δεν ξέρω αν σους άρεσε το ψάρι του μπαμπά ή εγώ. Διάστι από εκείνη την πημέρα ερχόσουν κάθε μέρα για να αγοράσεις ψάρι.

- Μάλλον το ψάρι, απάντησε αυτός, δήθεν αδιάφορα.

- Τι είπες;

- Είπα ότι μου άρεσε το «ψαράκι» του ψαρά και έβαλαν και οι δύο τα γέλια.

....

Ο Αλέξης δεν γνώριζε για την απόφαση της κόρης του και του άνδρα της να διορθώσουν το σπιτάκι στο χωριό δίπλα στην θάλασσα. Εξάλλου όπως συμφώνησαν θα του έκαναν την μεγάλη έκπληξη όταν όλα θα τέλειωναν.

Ετοι τον Ιούνιο της άλλης χρονιάς - καλοκαιράκι στην Ελλάδα - ο Αλέξης βρέθηκε με ένα εισιτήριο στο χέρι στο αεροδρόμιο του Σύδνευ, να αποχαιρετά τα παιδιά του, συγκινημένος που ύστερα από πέντε χρόνια θα επισκεπτόταν το χωριό του και το αγαπημένο του σπιτάκι. Θα έμενε εκεί ολόκληρο το καλοκαίρι. Έτοι αποφασίστηκε.

Οι πρώτες μέρες κύλησαν γρήγορα αφού το σπιτάκι του ήταν πάντα γιομάτο χωριανούς που πήγαιναν να τον καλωσορίσουν. Κάποτε βρέθηκε και πάλι μόνος αλλά αυτή την φορά με συντροφιά τις μύριες τόσες αναμνήσεις που τον πλημμύριζαν μεθυστικά καθώς ερχόταν να τον συντροφεύσουν. Ενιωθεί πρέμος ευτυχισμένος σαν την γαλονεμένη θάλασσα που έβλεπε μπροστά του.

Ένα πρωί, καθώς έπινε τον καφέ του, καθιομένος στα ξύλινα σκαλοπάτια της στενής βεράντας, είδε να έρχεται περπατώντας προς το μέρος του, ένας γνωστός του χωριανός ο Βασίλης και πλοιάζοντας του είπε: Ρε Αλέξη την πάνω κάμαρη με την ξεχωριστή είσοδο την νοικιάζεις; Έχω μια γνωστή κυρία από την Αθήνα, που μένει στο ξενοδοχείο «Άρτεμις», στην πλατεία.

Πάνω: Το σπιτάκι κοντά στην θάλασσα. Δεξιά: Δεν ήταν πάντα 18 χρονών με το υπέροχο σώμα. Κάτω: Έκλαψε πικρά για εκείνη την προσβολή. Όμως... εκείνος είχε εξειχθεί σε ένα υπέροχο άνδρα.

Εμαθεί, μου είπε, πως διορθώθηκε το σπίτι. Ερχόταν με την μάνα της τον παλιό καιρό. Είναι μεγάλη γυναίκα της πλικίας μας. Θέλει κάπι τον θάλασσα.

Ο Αλέξης τον κοίταξε αδιάφορα και απάντησε κουρασμένα: «Δεν νοικιάζω την κάμαρη. Τις ζεστές νύκτες θα πηγαίνω πάνω να κοιμάμαι που φυσά και το αεράκι». Ο άλλος φεύγοντας του είπε: «Εγώ

θα της πω την απόφασή σου. Όμως αυτή επιμένει. Μπορεί και να σου κατεβεί, ίσως σε πείσει.»

Σαν χάθηκε στο δρομάκι ο άλλος, ο Αλέξης πάρε το φλυτζάνι με τον καφέ. «Κρύωσε είπε θα φτιάξω άλλον». Ξαφνικά σαν κάτι να θυμήθηκε. Τινάχτηκε από την καρέκλα του. «Ισως να είναι εκείνη», σκέφθηκε. Κοκκίνησε από θυμό και τον έζωσαν οι εφιάλτες. Ήταν τα τραύματα της εφηβείας που για χρόνια έμεναν ξεχασμένα.

Την άλλη μέρα και ενώ καθόταν το πρωινό όπως συνήθιζε να πίνει τον καφέ του στα ξύλινα σκαλιά της βεράντας φάνηκε από μακριά, από εκεί που άρχιζε το δρομάκι να έρχεται ένα ταξίδι.

- Ποιος έρχεται με ταξίδι κοντά μου, αφού άλλο σπίτι από το δικό μου δεν υπάρχει, αναφωτίθηκε.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από το σπίτι. Είδε να κατεβαίνει μια παχιά γυναίκα με κλαδωτή μακριά φούστα και μια στενή κόκκινη μπλούζα. Καθώς προχωρούσε προς το μέρος του με ένα χαζό χαμόγελο, παρατηρούσε την πρόσωπό της που ήταν πολύ βαμμένο παρά την προχωρημένη πλικία της.

Σηκώθηκε και έκανε μερικά βήματα προς το μέρος της. Εκείνη πλοιάζοντας τον, του έτεινε το χέρι της λέγοντας: «Καλημέρα σας. Ονομάζομαι Λούση Μόρις. Είμαι φυσικά Ελληνίδα, όμως διατηρώ το επίθετο του μακαρίτη του συζύγου. Έζησα πολλά χρόνια στην Αγγλία.

«Ονομάζομαι Αλέξης» είπε εκείνος αδιάφορα. Ενώ του μιλούσε την παρατηρούσε προσπαθώντας να θυμηθεί αν την είχε ξαναδεί. «Οχι - είπε μέσα του-πρώτη φορά την βλέπω» και μια τυπική ευγέ-

νεια της πρότεινε: «Περάσετε κυρία στην βεράντα που έχει σκιά».

Εκείνη καταΐρωμένη δοκίμασε να ανεβεί τα τέσσερα ξύλινα στενά σκαλοπάτια. Όμως δυσκολεύτηκε.

Του έτεινε το παχύ της χέρι λέγοντας: «Σας παρακαλώ κύριε έχω κάποια δυσκολία με τα πόδια μου για αυτό και ο γιατρός μου συνέστησε να κάνω μπάνια στην θάλασσα». Την βοήθησε να ανεβεί και της πρόσφερε μια καρέκλα. Κατάλαβε ότι ήταν εκείνη που του είπε ο Βασίλης που ήθελε να νοικιάσει την πάνω κάμαρη. Άλλα γιατί να έρθει. Δεν της είπε ο τύπος ότι δεν την νοικιάζει;

Τον πρόλαβε εκείνη: «Μου είπε ο κύριος Βασίλης ότι δεν την νοικιάζετε την κάμαρη. Άλλα αποφάσισα να έρθω πιά σας παρακαλέσω. Το μέρος αυτό μου θυμίζει τα νεανικά μου χρόνια. Ερχόμουνα εδώ με την μπτέρα μου. Ήμουνα τότε 18 χρόνων. Άλλοι καιροί. Η πρώτη ιδιοτήτη του σπιτιού μια εξαιρετική κυρία μας φρόντιζε πολύ. Ήταν χήρα πια καπέλην. Έμαθα ότι εσείς αγοράσατε το σπίτι αλλά ζείτε στην Αυστραλία. Ο Αλέξης κατάλαβε ότι είχε μπροστά του τον εφιάλτη που τον βασάνισε και τον ταπείνωσε στα παιδικά του χρόνια. Εκείνος ήταν μόλις 16 χρόνων. Στην εφηβεία δεν ήταν καθόλου ελκυστικός. Ψηλός αδύνατος, σχεδόν κοκκαλιάρης με σπυράκια στο πρόσωπο.. Εκείνη στα 18 είχε ένα ωραίο πρόσωπο και ένα τέλειο σώμα που σκανδάλιζε, με το μαύρο ολόσωμο μαγιό της, όλους τους άνδρες στην παραλία. Χωρίς να το θέλει την ερωτεύθηκε. Συνέχεια ήθελε να είναι δίπλα της. Κάποια μέρα ενώ της πρόσφερε ένα κοκύλι γύρισε και τον κοίταξε αγριεμένα:

«Θα πάψεις πιά ρε χαζοπούλι να με κυνηγάς. Δεν βλέπεις τα μούτρα σου;» και συνέχιζε να περπατά προκλητικά στην παραλία.

Ο Αλέξης έσκυψε ταπεινωμένος. Δεν περίμενε τέτοια προσβολή. Έκατσε στην άμφι και τον πλημμύρισαν τα δάκρυα. Δεν είπε σε κανένα για το περιστατικό. Ούτε στην μάνα του. Όμως πονούσε. Πονούσε πολύ όσες μέρες κράπτε εκείνο το φοβερό καλοκαίρι.

.....
Τώρα γιομάτος θυμό και οργή είχε μπροστά του το ίδιο άτομο που πρόσβαλε κάποτε. Ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα στο μαδά. Είχε τώρα την ευκαιρία να ξεπλύνει την ταπείνωση των νεανικών του χρόνων και να διώξει τους εφιάλτες. Θα την πλήρωνε με τα ίδια της τα λόγια που του είπε πριν πολλά χρόνια στην θάλασσα, που τον έκαναν να πονέσει τόσο.
Την κοίταξε και με ένα ψεύτικο χαμόγελο της είπε:

- Κυρία Λούση Μόρις, θα σας νοικιάσω την κάμαρη.
Μπάμπης Ράκης

